

Sygn. akt VII U 48/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Szczuka

Protokolant: Łukasz Jóźwiak

po rozpoznaniu w dniu 22 lipca 2015 r. w Warszawie

sprawy J. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania J. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 6 grudnia 2013 r. znak: (...)

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

W dniu 12 grudnia 2013 r. **ubezpieczony J. P.** złożył do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odwołanie od decyzji organu rentowego z dnia 6 grudnia 2013 r. znak: (...) odmawiającej ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania, ubezpieczony podniósł, iż z powodu nadciśnienia tętniczego II°, bólu kręgosłupa związanego z jego skrzywieniem oraz zwyrodnieniami, a także schorzeniem nerek, oraz wadą wzroku jest osobą niezdolna do pracy. Odwołujący J. P. wniósł o ponowne ustalenie jego uprawnień do świadczenia rentowego (k. 2 a.s).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 9 stycznia 2014 r., **organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.**, wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

W uzasadnieniu swojego stanowiska, organ rentowy podkreślił, iż w toku postępowania wyjaśniającego w ZUS, ubezpieczony została skierowany na badanie do komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 28 listopada 2013 r. nie uznała J. P. za niezdolnego do pracy. Mając na uwadze powyższe organ rentowy uznał, iż ubezpieczony nie spełnia wszystkich warunków uprawniających do renty z tytułu niezdolności do pracy, a zatem decyzja odmawiająca prawa do świadczenia jest prawidłowa, a odwołanie ubezpieczonego jako całkowicie bezzasadne winno podlegać oddaleniu.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony J. P. na mocy decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 19 listopada 2010 r., znak (...) pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Świadczenie to przysługiwało ubezpieczonemu do dnia 31 października 2013 r. (k. 149 a.r.).

W związku ze zbliżającym się terminem końcowym prawa do renty, ubezpieczony w dniu 17 września 2013 r., złożył do organu rentowego (...) Oddział ZUS w W., wniosek o ponowne ustalenie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 171 a.s.).

W związku z powyższym wnioskiem organ rentowy wszczął postępowanie wyjaśniające, w toku którego ubezpieczony został skierowany na badanie do Lekarza Orzecznika ZUS.

Orzeczeniem z dnia 9 października 2013 r., Lekarz Orzecznik ZUS uznał, że J. P. nie jest niezdolny do pracy (k. 175 a.r.).

W związku ze złożeniem przez wnioskodawcę, sprzeciwu od orzeczenia Lekarza Orzecznika ZUS, J. P. został skierowany na badania do Komisji Lekarskiej ZUS, która w oparciu o posiadaną dokumentację lekarską oraz po bezpośrednim zbadaniu ubezpieczonego, uznała w orzeczeniu z dnia 28 listopada 2013 r., że J. P. nie jest niezdolny do pracy (k. 179, 185 a.r.).

W oparciu o ww. orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, organ rentowy wydał w dniu 6 grudnia 2013 r. decyzję znak: (...), którą odmówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (decyzja: k.187 a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego, odwołujący J. P. złożył odwołanie do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie inicjując tym samym niniejsze postępowanie odwoławcze. Sąd Okręgowy ustalił, iż w treści odwołania, ubezpieczony skarżył orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 28 listopada 2013 r., jednakże okoliczność ta w ocenie Sądu nie ograniczała prawa odwołującego do rozpoznania sprawy przez Sąd Okręgowy, albowiem zarówno z treści odwołania, dokumentacji akt rentowych jak i odpowiedzi na odwołanie organu rentowego wynika, iż odmowa prawa do świadczenia rentowego dla odwołującego ujęta została w orzeczeniu ZUS z dnia 6 grudnia 2013 r., której podstawę merytoryczną stanowiło rozstrzygnięcie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 28 listopada 2013 r. Na rozstrzygnięcie to wskazał organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie ubezpieczonego, zaś J. P. w dalszym toku postępowania, nie kwestionował stanowiska ZUS. Okoliczności te umożliwiły w ocenie Sądu przeprowadzenie postępowania odwoławczego w przedmiocie decyzji z dnia 6 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy rozpoznając sprawę dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych specjalistów z zakresu kardiologii, ortopedii, urologii oraz okulistyki celem ustalenia: czy w dniu wydania zaskarżonej decyzji odwołujący się był zdolny czy też całkowicie lub częściowo niezdolny do pracy zarobkowej;; czy jest to niezdolność trwała czy okresowa, a jeżeli okresowa to na jaki okres; jeżeli nastąpiła zmiana stanu zdrowia ubezpieczonego to na czym ona polegała (k. 6 a.s.).

Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego ustalił na podstawie opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu kardiologii dr n. med. J. K. z dnia 1 kwietnia 2014 r., iż odwołujący znajduje się w stanie zadowalającej rezerwy wieńcowej. Stwierdza się u niego niewielkie niedokrwienne uszkodzenie mięśnia serca. Odwołujący, który jest z zawodu ślusarzem spawaczem wymaga dalszego nadzoru i leczenia kardiologicznego, jednakże obecnie odwołujący nie jest osobą niezdolną do pracy z przyczyn kardiologicznych (na podstawie opinii biegłego sądowego kardiologa sporządzonej na podstawie dokumentacji medycznej odwołującego k. 15-16 a.s).

W oparciu o odwód z opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu okulistyki dr n. med. R. S. z dnia 11 sierpnia 2014 r. Sąd Okręgowy ustalił, iż u J. P. w zakresie odchyień od stanu prawidłowego narządu wzroku stwierdza się małą nadwzroczność i typową związaną z wiekiem badanego starczowzroczność. U odwołującego występują na dnie oczu objawy naczyniowe związane z chorobą naciśnieniową, które nie powodują niezdolności do pracy. Natomiast Sąd Okręgowy nie miał możliwości ustalenia jaki był stan narządu wzroku po 2009 r., albowiem odwołujący nie złożył do akt sprawy, aktualnej dokumentacji leczenia okulistycznego, podlegającej ocenie biegłego sądowego R. S. (w oparciu

o dowód z opinii oraz opinii uzupełniającej biegłego sądowego lekarza okulisty- wykonanych na podstawie jedynie akt sprawy odwołującego k. 24, 30 a.s)

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie schorzeń ortopedycznych odwołującego, Sąd Okręgowy uwzględnił ocenę biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu ortopedii M. G. z dnia 1 września 2014 r., zgodnie z którą, u odwołującego występują zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa szyjnego i lędźwiowego. Jednakże analiza przedstawionej przez odwołującego dokumentacji medycznej pozwala stwierdzić, iż badany z przyczyn ortopedycznych nie utracił zdolności do pracy. Stopień nasilenia zmian dyskopatycznych kręgosłupa nie jest znaczący, nie powodują dysfunkcji narządu ruchu. Zakres ruchu kręgosłupa jest prawidłowy, a ponadto stan narządu ruchu u wnioskodawcy, nigdy nie był powodem przyznania świadczeń rentowych we wcześniejszym okresie (na podstawie opinii biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu ortopedii sporządzonej na podstawie analizy dokumentacji medycznej odwołującego k. 26-27 a.s.).

Na podstawie opinii biegłego sądowego specjalisty urologa dr med. J. M., Sąd Okręgowy ustalił, że u odwołującego występuje kamica nerkowa obustronna leczona zachowawczo bez istotnego upośledzenia funkcji wydzielniczej i wydalniczej nerek, gruczolak stercza w stadium początkowym, zaburzenia dysuryczne oraz osłabienie potencji powyższe schorzenia nie stwarzają odwołującemu problemów w codziennym funkcjonowaniu i nie powodują niezdolności do pracy. Odwołujący wymaga dalszej okresowej kontroli i leczenia w poradni urologicznej, jednak stan jego układu moczowego nie powoduje upośledzenia ogólnego stanu zdrowia w stopniu dającym podstawy stwierdzenia niezdolności do pracy z powodu choroby układu moczowego (na podstawie dowodu z opinii biegłego sądowego urologa sporządzonej na podstawie akt sprawy oraz bezpośredniego badania odwołującego k. 79 a.s.).

W toku postępowania, organ rentowy nie wniósł uwag do ww. opinii biegłych sądowych specjalistów: urologa, kardiologa, okulisty oraz ortopedy (k. 85 a.s).

W dalszym toku postępowania, odwołujący poinformował Sąd Okręgowy (w piśmie procesowym z dnia 26 marca 2015 r. oraz na rozprawie w dniu 12 maja 2015 r., iż zapoznał się z opiniami biegłych sądowych oraz wyjaśnił, że nie mógł stawić się na badaniu lekarskim u biegłego sądowego lekarza specjalisty kardiologa z uwagi na zasłabnięcie w środku komunikacyjnym, które zakończyło się implantacją stentu tętnicy szyjnej. Odwołujący podkreślił, iż nie zgadza się z opiniami sporządzonymi przez biegłych sądowych, albowiem stan jego zdrowia nie pozwala na podjęcie jakiejkolwiek pracy. Odwołujący złożył do Sądu dokumentację lekarską zdarzenia związanego z utratą przytomności (k. 87-92 a.s., k. 104 a.s). W świetle powyższych okoliczności, Sąd Okręgowy postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 12 maja 2015 r. dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego kardiologa, którego zobowiązał do odniesienia się do treści nowej dokumentacji leczenia złożonej przez odwołującego i zajęcia stanowiska, czy w związku ze wskazaną dokumentacją, podtrzymuje stanowisko zajęte w opinii z dnia 1 kwietnia 2014 r. (k. 105 a.s).

W oparciu o przeprowadzony dowód z opinii uzupełniającej biegłego sądowego lekarza kardiologa dr n. med. J. K., Sąd Okręgowy ustalił, iż fakt pojawienia się incydentów przemijających zaburzeń krążenia mózgowego i stan po zastosowanym leczeniu, wymaga oceny Biegłego Neurologa. U odwołującego występuje zadowalająca rezerwa wieńcowa. Przeprowadzona scyntograficzna próba wysiłkowa przy dużym obciążeniu fizycznym ujawniła znaczne cechy niedomogi wieńcowej, które mogą istnieć jedynie przy bardzo ciężkiej pracy fizycznej. Stwierdzone schorzenia nie powodują niezdolności do pracy odwołującego w jakimkolwiek stopniu (opinia uzupełniająca biegłego kardiologa- sporządzona na podstawie analizy dokumentacji k. 107-108 a.s.).

Do zakończenia postępowania w sprawie, strony podtrzymały zajęte stanowiska procesowe, odwołujący w zakresie uwzględnienia odwołania i przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, a organ rentowy w zakresie oddalenia odwołania J. P. (k. 128 a.s).

Odwołujący w toku rozprawy w dniu 22 lipca 2015 r. wskazał, iż nie zgadza się z opinią główną oraz opinią uzupełniająca biegłego sądowego lekarza kardiologa, jednakże nie składał wniosków o dopuszczenie dowodu z opinii

innego biegłego sądowego kardiologa czy też wniosku o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego innej specjalizacji medycznej (k. 128 a.s).

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów w postaci dokumentacji akt rentowych tom I – w szczególności w zakresie etapów i wyników postępowania administracyjnego prowadzonego przed organem rentowym. Sąd Okręgowy uznał materiał dowodowy zgromadzony w dokumentacji akt rentowych za całkowicie wiarygodny, albowiem nie został zakwestionowany w zakresie jego autentyczności przez strony w niniejszym postępowaniu. Sąd Okręgowy do rekonstrukcji istotnych okoliczności w sprawie tj. ustalenia zdolności czy też niezdolności do pracy odwołującego - posłużył się przede wszystkim środkiem dowodowym w postaci opinii biegłych sądowych lekarzy: kardiologa, ortopedy, urologa oraz okulisty (k. 15-15, 24, 26-27, 30, 79, 107-18 a.s.), Biegli sądowi posiadają bowiem specjalistyczną wiedzę medyczną niezbędną do prawidłowego i pełnego rozważenia uprawnień wnioskodawcy do spornego świadczenia. W ocenie Sądu opinie biegłych stanowiły wiarygodny dowód w sprawie albowiem zostały wydane na podstawie dokumentacji leczenia wnioskodawcy złożonej do akt rentowych, dokumentacji akt sądowych oraz bezpośredniego badania w przypadku biegłego sądowego urologa -w zakresie naczelných schorzeń istniejących u odwołującego. Opinie biegłych są wyczerpujące i sporządzone w sposób jasny i logiczny. Biegli są specjalistami w swoich dziedzinach posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Sąd Okręgowy uznał zgromadzony w sprawie materiał dowodowy za wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

Odwołanie J. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 6 grudnia 2013 roku, znak:(...) jest niezasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pierwszej kolejności rozważań prawnych niniejszej sprawy, podkreśla, iż podziela tezę wyrażoną w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2004 roku, II UK 395/03, według której „postępowanie sądowe w sprawach dotyczących ubezpieczenia rentowego wszczynane jest w rezultacie odwołania wniesionego przez ubezpieczonego od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Ma więc ono charakter odwoławczy. Jego przedmiotem jest ocena zgodności z prawem - w aspekcie formalnym i materialnym - decyzji wydanej przez organ rentowy na wniosek ubezpieczonego lub z urzędu. Jest zatem postępowaniem kontrolnym. Badanie owej legalności decyzji i orzekanie o niej jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego oraz prawnego istniejącego w chwili wydawania decyzji. Mówiąc inaczej - o zasadności przyznania lub odmowy przyznania świadczenia decydują okoliczności istniejące w chwili ustalania do niego prawa. Postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym, weryfikującym ustalenia dokonane przez organ rentowy. Biegli sądowi nie zastępują lekarza orzecznika ZUS. Zgodnie z posiadaną wiedzą specjalistyczną poddają ocenie merytorycznej trafność wydanego przez niego orzeczenia o zdolności wnioskodawcy do pracy lub jej braku”

W myśl art. 57 ust 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2015.748 j.t.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku określono warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie.

Sąd Okręgowy podziela również tezę wyrażoną w wyroku Sądu Najwyższego – z dnia 28 stycznia 2004 roku, w sprawie II UK 222/03, według której „zgodnie z art. 57, ust. 1, pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który - poza wymaganym stażem ubezpieczeniowym - wykaże, że w okresach wskazanych w pkt 3 tego przepisu stał się niezdolny do pracy. Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy)” Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku.

Jak wynika z zebranego materiału dowodowego w postaci akt rentowych i opinii wszystkich biegłych lekarzy specjalistów nie ulega wątpliwości, że ubezpieczony nie spełnia wszystkich ustawowych przesłanek niezbędnych do otrzymania świadczenia rentowego. Nie jest on bowiem osobą niezdolną do pracy. Postępowanie przeprowadzone przed Sądem Okręgowym wykazało wprawdzie, że odwołujący cierpi chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa, niewielkiego nasilenia choroby układu krążenia z zachowaną rezerwą wieńcową, kamicę nerkową obustronną, zaburzenia dysuryczne, gruczolak stercza, czy też starcze ograniczenie funkcji wzroku, jednakże dysfunkcje te w ocenie Sądu nie powodują u niego niezdolności do pracy. Sąd na podstawie jednolitych opinii wszystkich opiniujących w sprawie biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu kardiologii (k. 15-16, 107-108 a.s), okulisty (k. 24, 30 a.s), ortopedii (k. 26-27 a.s) oraz urologii (k. 79 a.s) uznał, że występujące u odwołującego dysfunkcje nie są tak daleko posunięte, aby powodowały niezdolność do pracy. Sąd podkreśla, że dolegliwości ubezpieczonego wprawdzie nie mają sprecyzowanych rokowań jednak w przypadku ich nasilenia, odwołujący może korzystać z czasowych zwolnień lekarskich i opieki ambulatoryjnej. Ewentualna poprawa zdrowia ubezpieczonego może umożliwić odwołującemu świadczenie pracy zgodnie z kwalifikacjami w zakresie usług ślusarskich – jak dotychczas lub po przekwalifikowaniu, a także umożliwić podjęcie pracy nie, powodującej nasilenie występujących u niego dysfunkcji organizmu.

Na gruncie niniejszej sprawy Sąd Okręgowy w szczególności podkreśla, iż zgodnie z ugruntowaną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, w tym mi.in., w świetle uzasadnienia wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2010r. Sąd musi zwrócić się do biegłego, jeśli dojdzie do przekonania, że okoliczność mająca istotne znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy może zostać wyjaśniona tylko w wyniku wykorzystania wiedzy osób mających specjalne wiadomości. W takim przypadku dowód z opinii biegłego z uwagi na składnik wiadomości specjalnych jest dowodem tego rodzaju, że nie może być zastąpiony inną czynnością dowodową ani wnioskowaniem na podstawie innych ustalonych faktów (vide: wyrok Sądu Najwyższego w sprawie o sygn. akt II PK 192/09). Natomiast zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, przedstawionym w wyroku z dnia 3 listopada 2009r. Sąd nie może samodzielnie dokonać ustalenia dotyczącego stanu zdrowia i stopnia naruszenia sprawności organizmu pod kątem zachowania lub braku zdolności do pracy. W świetle powyższego, Sąd Okręgowy uznał, iż w niniejszej sprawie, w której kwestię sporną stanowiły okoliczności stanu zdrowia odwołującego -warunkujące uprawnienia do renty z tytułu niezdolności do pracy, szczególne znaczenie należy przypisać zgromadzonemu materiałowi dowodowemu w postaci opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów: kardiologa, okulisty, ortopedy oraz urologa, którzy badali ubezpieczonego w zakresie decydujących schorzeń jego stanu zdrowia. Sąd Okręgowy zważył, iż wnioski wszystkich biegłych opiniujących w sprawie były jednoznaczne i zgodnie prezentowały sporną kwestię medyczną: iż z punktu widzenia zaistniałych u ubezpieczonego schorzeń, J. P., nie jest on osobą niezdolną do pracy w jakimkolwiek stopniu.

W zakresie nieuwzględnienia wniosku zawartego w opinii uzupełniającej biegłego kardiologa o konieczności przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego sądowego neurologa, Sąd oparł się o stanowisko Sądu Najwyższego, zawarte w wyroku z dnia 16 września 2009 r., w sprawie I UK 102/09, zgodnie z którym nie ma uzasadnienia wniosek o powołanie kolejnego biegłego (w niniejszej sprawie także dowodu z opinii uzupełniającej czy też pośrednio

dowodu z dokumentacji medycznej), jedynie w sytuacji, gdy już złożona opinia jest niekorzystna dla strony. Zdaniem Sądu Okręgowego zgromadzony materiał dowodowy jest wystarczający do wydania przedmiotowego orzeczenia i przeprowadzenie dalszych dowodów jest zbędne, ponieważ spowodowałoby wystąpienie przewlekłości postępowania.

Sąd Okręgowy zwraca nadto uwagę, iż sam odwołujący nie podtrzymał w toku postępowania konkluzji biegłego kardiologa o konieczności przebadania go w zakresie przyczyn neurologicznych.

Jak wykazało postępowanie dowodowe przeprowadzone w niniejszej sprawie- odwołujący nie jest osobą niezdolną do pracy. Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy, uznał, iż w rozpoznawanej sprawie nie zachodzą jakiegokolwiek podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji. Zdaniem Sądu, przeprowadzone dowody w postaci opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów - kardiologa, okulisty, ortopedy oraz urologa (k. 15-16, 24, 26-27, 30, 79, 107-108 a.s), potwierdzają zdolność odwołującego do wykonywania pracy. Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie ubezpieczonego jest całkowicie bezzasadne. Wobec powyższego, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

(...)